

Till

# Z. Topelius.

14 Januari 1898.

*Då barn vi voro Du tog oss vid hand,  
Och glada vi följde dig åt,  
Du förde oss hän till sagans land  
På lockande bildrik stråt.  
Hvad solglöd där hela dagen lång!  
Hvad blomsterdoft och hvad fågelsång!*

*Där skymta sagor i alla snår  
Och skogen af lekar är full,  
På stranden syns Unda Marinas spår,  
Hafskungen har hjordar och gull.  
Och där bak skogen vid bergets kam  
Har Ole sett fjällkungen själf komma fram.*

*Se dit, i bottnet på brunnen där  
Hvad skimrar så underbart?  
Oh! det ju sanningens pärla är,  
Hvad annat strålar så klart!  
Och Funtus alla vi godt förstå  
Fast dum och klumsig — så god ändå.*

*Nu skymmer kvällen, nu sol går ned  
Och elfvorna dansen trå,  
De sväfva fram öfver myr och hed  
Och vi se med undran därpå.  
Och där, där är grottan så hemsk och ful  
Hvar barnen med trollen firade jul.*

Med tår i ögat vi följa sen  
 Ett syskonpar, ryckt från sitt hem.  
 Men nu synas björken och stjärnan ren,  
 Hvem skulle ej känna dem!  
 Så skön lyste stjärnan för barnets håg  
 Och björken så tydligt man för sig såg.

Och lämna vi dröjande sagans värld  
 Och sitta vid läxan igen,  
 Då för Du oss hän till naturens härd  
 Att skåda Guds allmakt i den.  
 Vår häfd, vårt folk och vårt stora hem  
 I en bok om vårt land du visar oss dem.

Ur hjärtat ett tack för hvad barnet du gett,  
 Ett tack för hvad ädelt du lärt,  
 För kärlek till ödmjukhet, sanning och rätt  
 Och till allt hvad kärlek är värdt,  
 För värn åt de ringa, de svaga, de små,  
 För barnslig förtröstan på Herren också!

\* \*  
 \*

Men barndomstiden  
 Är snart förliden,  
 Den är så härlig, men, ack! så kort.  
 Och ungdomsvåren  
 Är den i spåren,  
 Från sagans drömland vi glida bort.

Då — o hvad under —  
 Till diktens lunder  
 Vi föras åter af samma hand.  
 Och heden prålar  
 I solens strålar,  
 Ljungblommor rodna i diktens land.

De känslor ömma  
 Oss genomströmma  
 Och Sulamit göt i hjärtat dem;  
 Som hon vi bygga  
 En kärleksbrygga,  
 Som leder hän till vår längtans hem.

Vår tankes bana  
 Du kunde spana,  
 Du kunde rusa med oss åstad.  
 Och hjärteslagen  
 I ungdomsdagen  
 Du skildrar troget i Nya Blad.

Hvad forntid danat  
 Har fram du manat,  
 I färg och former du skuggan klär.  
 Hur hjältemodet  
 Kan elda blodet,  
 Fältskären täljde oss allt det där.

Se krigarhopen!  
 Hör segerropen!  
 En storm går lös öfver Tysklands jord.  
 Vi tjusta följa  
 Och lagerhölja  
 Vår hjältekonung från högan nord.

I landsflykts gömma  
 Med dig vi drömma  
 Du stolt Regina i dyster sal.  
 Men snart den sköna  
 Till brud vi kröna  
 Då Bertel blef hennes hjärtas val.

Den underringen  
 Förgäter ingen,  
 Här häfd och saga förenta gå.  
 Och yxens skåra  
 Och plogens fåra  
 Sitt adelsmärke af dig de få.

Där slumrar inne  
 I ungdoms sinne  
 Så mångt frö, som ej grott ännu.  
 Att väcka lifvet  
 Det blef dig gifvet,  
 Du gjort det troget, välsignad Du.

\* \*  
 \*

*Men tiden framåt ilar.  
 Vår ungdom har förgått  
 Och makans kall och modrens  
 Har blifvit mångens lott.*

*Dock Du är allt densamme  
 Vår ungdomsvän så kär.  
 Om locken ock har grånat  
 Så ljus än blicken är.*

*Än har Din ande vingar  
 Än tröttnar ej Din hand!  
 Allvarlig nu Du visar  
 Guds rike, lifvets land.*

*Du Evangelium tyder  
 För våra kära små;  
 Ej blott för dem, vi äldre  
 Ha barnarätt också.*

*Vi lyssna då Du talar  
 Om riket, som består  
 Då annat allt på jorden  
 Som sagans dröm förgår.*

*För det, som evigt varar  
 Och i vår själ Du sätt,  
 Välsignad Du, välsignad  
 I tusenfaldigt mått!*

